

Cartes

Carta al senyor

Jaume Torramadé

Mateu Frigolé Teixidor . Canet d'Adri.

L'última carta que parlava de vostè la vaig escriure amb motiu de las eleccions municipals. Volia advertir el poble de Salt del perill que corrien en tornar-lo a votar. El temps m'ha donat la raó. Vostè és indigne d'ostentar cap càrrec públic. Tal com deia diumenge un periodista en aquest diari, "l'ha perdut l'arrogància però sobretot els seus posats grandiloqüents". Si és veritat tot el culebrón explicat també en aquest diari pel senyor Amargant, digne d'un episodi americà a l'estil Clinton-Lewinsky, vostè ha de dimitir de tots els seus càrrecs sense espe?rar més. Sí, ja sabem que en el senyor Duran i Lleida han tingut un bon mestre en a?quests afers, però això no vol pas dir que els seus deixebles l'hagin de seguir amb tanta dedicació. Com es poden anomenar vostès democratacristians? A vostè li sembla que si Jesucrist estigués encara entre nosaltres no hauria agafat el fuet com va fer amb els mercaders del temple? Plegui ja d'una vegada, senyor metge, els seus pacients l'hi agrai?ran. I si vol fer encara una millor acció vagi-se'n una temporada a l'Àfrica, amb aquells he?rois anomenats Metges sense Fronteres, allà podrà redimir cristianament les seves cul?pes i tornar amb el cap ben alt. D'altra manera, tot i la seva supèrbia, l'haurà d'abaixar molt sovint.

Gent gran

rogeli vancells. sant feliu de guixols.

Al programa Sense ficció de TV3 del 2 de gener d'enguany varen dir que Catalunya té actualment 1.200.000 persones que passem dels 65 anys. L'any 2040 la població major de 65 anys serà gairebé el doble. Cada vegada hi ha més gent que arriba a la mal anomenada "tercera edat", un cul de sac que engloba edats i realitats molt diferents. I això anirà in crescendo durant les pròximes dècades. Alguns ho consideraven "l'edat daurada" quan s'acaba la vida laboral i les preocupacions diàries. Ara els canvis socials estan transformant aquesta valoració. Els que som fills d'abans de la Guerra Civil i de la postguerra, hem viscut moltes coses, unes de molt dolentes i d'altres de més o menys bones, com l'era de les xarxes socials, de la comunicació sense fronteres, dels a?ven?ços tecnològics, de la implantació de l'euro a la UE, causa d'augment irracional dels costos de la vida amb uns anys d'un enganyós benestar social i causa d'una greu crisi que ens ha portat a una xifra exorbitant d'atur.

Per contradictori que sigui, tot sembla indicar que la gent gran cada dia està més sola i cada dia compta menys, i la pregunta és: Quin paper jugarà en la societat del demà?

Assemblea Nacional Catalana

Joan Boronat Lecha. Blanes.

Ahir al vespre, 25 de gener, vaig assistir, convidat per Catalonia Terra Nostra, a una xerrada de Carme Forcadell, presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana. L'esdeveniment, organitzat per Vidreres X la Inde?pen?dèn?cia, va omplir tota la planta baixa del Teatre Casino de Vidreres i algunes persones van ha?ver d'acomodar-se a la primera planta, és a dir, que va ser un èxit d'assistència. El con?tingut de la xerrada va ser molt instructiu i va servir per aclarir alguns dubtes sobre el procediment que segueix l'ANC. L'hora dedicada a precís i pregun?tes es va fer molt curta. Es va tocar una mica el tema de les retallades i es va insinuar la po?ca confiança que desperten els polítics amb les seves actituds. Em va decebre la passivitat dels assistents, incloent-m'hi jo el primer. És ben cert que no és el mateix parlar que escriure; m'hauria agradat poder trobar la ma?nera de perdre la timidesa, o el sentit del ridícul, i participar, encetant algun tipus de debat amb la mesa o amb els assistents, per donar una mica més de significat al fet de ser-hi. Lamento haver perdut l'oportunitat de poder preguntar si l'ANC podria fer alguna cosa per evitar que les retallades es dirigissin a serveis públics tan necessaris, mentre es malversa a mantenir oficines, cotxes oficials i xofers personals dels ex-presidents. Hauria preguntat si l'ANC

podia fer alguna cosa per convèncer els partits polítics catalans de posar-se a treballar tots junts pels interessos del nostre poble i desfer les coalicions, en tots els àmbits, amb els partits catalanòfobs, que són un llast que hauríem de llançar al buit, d'una vegada per totes, per poder enlairar Catalunya al lloc que li correspon com a nació i reconquerir la llibertat, que és la cosa més gran a què pot aspirar un poble.

La inscripció "Lloat sigui Déu" i els bitllets brasilers

Pedro J. Piqueras Ibáñez. Girona.

La Justícia brasilera va rebutjar la petició del Ministeri Públic Federal de Sao Paulo perquè la llegenda Deus seja louvado es retiri dels bitllets de real amb l'objectiu de no privilegiar cap religió, ja que l'Estat és laic. La jutgessa Brunstein va argumentar que la menció a Déu en els bitllets no és una intromissió de l'Estat "en la vida de l'individu que l'obligui a adoptar una determinada creença, com tampoc ho són els dies festius religiosos" o altres fets, com el nom de les ciutats (Sao Paulo). "Entenc aquest fet rellevant en la mesura que l'al·legació d'ofensa a la llibertat religiosa no ve acompanyada de dades concretes recollides en la societat que denotessin molèstia amb l'expressió "Déu" al paper moneda", va argüir la jutgessa. Cal recordar que el 64,6% dels brasilers, prop de 123 milions de persones, són catòlics, i el 22,2%, prop de 42 milions de persones, són fidels evangèlics, segons el cens de 2010.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/01/31/cartes/602053.html?utm_source=rss